

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobkyně: **SANOFI**, se sídlem rue La Boétie 54, 75008 Paříž, Francie, zastoupena JUDr. Karlem Čermákem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Elišky Peškové 15/735, Praha 5, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: Zentiva, k.s., se sídlem U kabelovny 130/22, Praha 10, zastoupena JUDr. Michalem Růžičkou, advokátem se sídlem Vyskočilova 1566, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2024, č. j. 18 A 42/2022-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 11. 5. 2022, č. j. O-558122/D21116304/2021/ÚPV, předseda Úřadu průmyslového vlastnictví zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 16. 11. 2021, č. j. O-558122/D19130405/2019/ÚPV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), o zamítnutí námitek podaných žalobkyní proti zápisu zveřejněného slovního označení „IBAZEN“ (dále též „napadená ochranná známka“ či „napadené označení“), kterou k zápisu do rejstříku ochranných známek přihlásila osoba zúčastněná na řízení.

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) shora označeným rozsudkem zamítl. Podstatou sporu mezi účastníky je posouzení právní otázky naplnění důvodu relativní zápisné nezpůsobilosti napadené ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále též „zákon o ochranných známkách“). Z daného ustanovení plyne, že vlastník starší ochranné známky může zabránit zápisu přihlašované ochranné známky do rejstříku ochranných známek, pokud (i.) starší ochranná známka je shodná anebo podobná s přihlašovanou ochrannou známkou; (ii.) starší ochranná známka je zapsána pro shodné nebo podobné výrobky s přihlašovanou ochrannou známkou; (iii.) existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, přičemž za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou. Uvedené podmínky jsou stanoveny kumulativně, a musí být proto splněny současně (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007-141, a ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006-97). Z ustálené rozhodovací praxe SDEU plyne, že posouzení pravděpodobnosti záměny závisí na mnoha faktorech, přičemž rozhodnutí musí přísně respektovat individuální specifika konkrétního případu. Pokud jde o hledisko shodnosti či podobnosti označení, platí, že nezbytnou podmínkou ke zjištění pravděpodobnosti záměny je existence alespoň určitého stupně podobnosti mezi přihlašovanou a zapsanou známkou. V projednávaném případě žalobkyně namítala, že napadená ochranná známka je podobná s již zapsanými ochrannými známkami ve znění „IBAFLEX“, „IBALGIN“, „IBALNET“ a „IBALDEX“ (dále též „namítané ochranné známky“ či „namítaná označení“). Předně nesouhlasila se závěrem žalovaného, dle kterého si kolidující označení nejsou podobná z hlediska vizuálního. V této souvislosti žalobkyně zejména namítala, že první část kolidujících označení ve znění „IBA“ je nutno považovat za dominantní prvek porovnávaných označení. Městský soud žalobkyni nepřisvědčil. Souhlasil se správními orgány, že se o dominantní prvek nejedná. Obdobně pak nepřisvědčil ani námitkám dovozujícím chybné posouzení stran fonetické podobnosti napadené ochranné známky a namítaných označení. Městský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že ani v tomto ohledu předmětná označení podobnost nevykazují. Podobnost městský soud neshledal ani z hlediska sémantického. Městský soud dále neshledal důvodné ani námitky žalobkyně stran pravděpodobnosti asociace s jejími staršími ochrannými známkami. Z důvodu nepodobnosti kolidujících označení městský soud neaplikoval ani tzv. kompenzační princip. S ohledem na uvedené městský soud dospěl k závěru, že srovnávaná označení si z jednotlivých dílčích hledisek ani z hlediska celkového podobná nejsou, a žalobu proto zamítl. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatelka souhrnně dovozovala, že městský soud pochybil, když dospěl k závěru, že napadená ochranná známka není podobná namítaným ochranným známkám. Z hlediska věcného identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhu námitek, které pro přehlednost uspořádal následovně. V prvním okruhu námitek stěžovatelka namítala podobnost napadené ochranné známky a namítaných ochranných známek z hlediska

pokračování

vizuálního. Uvedla, že první část „IBA“ je shodná pro napadenou ochrannou známku i namítaná označení a je příznačná pro stěžovatelku. Podle stěžovatelky proto městský soud pochybil, když z hlediska vizuálního neshledal podobnost předmětných označení. V druhém okruhu námitek stěžovatelka namítala pochybení městského soudu při posouzení podobnosti z hlediska fonetického. Je názoru, že městský soud nevzal dostatečně v úvahu skutečnost, že průměrní spotřebitelé se při kontaktu s označeními soustředí především na počáteční část označení, která je ve všech případech shodná, a té obvykle přikládají větší význam. Obdobně pak dle stěžovatelky vyvolává shodný prvek „IBA“ podobnost rovněž ze sémantického hlediska, a to zejména z toho důvodu, že stěžovatelka má na českém území registrováno několik ochranných známek s prvkem „IBA“, které chrání farmaceutické výrobky. Z uvedených důvodů stěžovatelka shledala podobnost porovnávaných ochranných známek i z celkového hlediska. V dalším okruhu námitek stěžovatelka namítala pochybení městského soudu v otázce posouzení pravděpodobnosti asociace se starší ochrannou známkou stěžovatelky. V důsledku nesprávného závěru o nepodobnosti označení pak městský soud dle stěžovatelky pochybil rovněž v tom, že neaplikoval tzv. kompenzační princip. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Ve vyjádření ke kasační stížnosti osoba zúčastněná na řízení uvedla, že se ztotožňuje se závěry městského soudu. Ten řádně zhodnotil podobnost napadené ochranné známky s namítanými ochrannými známkami jak z dílčích hledisek, tak i z hlediska celkového. Dle názoru osoby zúčastněné na řízení prvek „IBA“ není příznačný pro stěžovatelku a z hlediska vizuálního nemá zvláštní ani běžnou rozlišovací způsobilost. Obdobně pak není uvedená předpona dominantním prvkem ani z fonetického hlediska, neboť při fonetickém srovnávání ještě více vstoupí do popředí znělé koncovky „ZEN“, „FLEX“, „NET“ a „DEX“, které přinášejí výrazně odlišný zvukový vjem a které navíc při jejich vnímání může spotřebitel přímo spojit s jejich reálným obsahem, který zná anebo který mu je povědomý. Dle osoby zúčastněné na řízení pak nemůže být shledána ani podobnost ze sémantického hlediska, neboť význam jednotlivých slov je ve svém celku odlišný. Osoba zúčastněná na řízení pak souhlasí s městským soudem i v tom, že mezi kolidujícími ochrannými známkami není celková podobnost. Nebylo proto nutné zkoumat právní otázku pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti, včetně pravděpodobnosti asociace, a uplatnit kompenzační princip. Z uvedených důvodů osoba zúčastněná na řízení navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Z předložených spisů Nejvyšší správní soud zjistil, že osoba zúčastněná na řízení požádala o zápis slovní ochranné známky ve znění „IBAZEN“. Proti zápisu uvedeného

slovního označení podala stěžovatelka námitky, a to z pozice vlastníka starších slovních ochranných známek ve znění „IBAFLEX“, „IBALGIN“, „IBALNET“ a „IBALDEX“. Prvostupňovým rozhodnutím Úřad průmyslového vlastnictví námitky podané stěžovatelkou podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách proti zápisu zveřejněného slovního označení ve znění „IBAZEN“ zamítl, neboť neshledal shodnost či závadnou podobnost napadeného označení a namítaných ochranných známek. Rozklad stěžovatelky pak zamítl předseda Úřadu průmyslového vlastnictví a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[9] Podle § 7 zákona odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách se přihlašované označení nezapíše do rejstříku ochranných známek na základě námitek vlastníka starší ochranné známky podaných u Úřadu průmyslového vlastnictví, pokud z *důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou*. Úprava tohoto tzv. relativního důvodu zápisné nezpůsobilosti byla přijata k provedení směrnice 89/104/EHS, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách [čl. 4 odst. 1 písm. b), tato směrnice byla později nahrazena dalšími stejnojmennými směrnicemi].

[10] Základní funkcí ochranné známky je zaručit spotřebiteli nebo koncovému uživateli totožnost původu výrobku označeného ochrannou známkou tím, že jim umožní tento výrobek odlišit bez možnosti záměny od výrobku, který má jiný původ (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 29. 9. 1998, Canon, C-39/97). Jinak řečeno, smyslem ochranné známky je především zajistit, že si spotřebitel spojí třeba i různé výrobky označené toutéž či obdobnou ochrannou známkou s konkrétním výrobcem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2022, č. j. 5 As 71/2021-30).

[11] Posouzení zaměnitelnosti ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách je věcí výkladu neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, či např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2023, č. j. 10 As 318/2020-75). Judikaturou byl dovozen ustálený „test“ pro posuzování pravděpodobnosti záměny mezi dvěma ochrannými známkami (usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, body 24 a 25), dle kterého platí, že dvě označení jsou si podobná, pokud jsou z pohledu relevantní veřejnosti alespoň částečně shodná v jednom nebo více relevantních aspektech (srov. rozhodnutí Tribunálu ze dne 27. 11. 2007 ve věci T-434/05, Gateway/OHIM-Fujitsu, Siemens Computers). Pokud jde o hledisko podobnosti či shodnosti označení, platí, že nezbytnou podmínkou ke zjištění pravděpodobnosti záměny je existence alespoň určitého stupně podobnosti mezi přihlašovanou a zapsanou známkou. Ochranné známky je přitom nutno srovnávat v podobě, v jaké jsou přihlášeny a v jaké požívají ochranu. Při posuzování míry podobnosti mezi dvěma označeními podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách se hodnotí rozlišovací způsobilost (distinktivita) starší a nově zapisované ochranné známky ve dvou krocích. Jednak se srovnávají jejich jednotlivé prvky a zejména se při tom sleduje, které z prvků jsou distinktivní a které dominantní; jednak se posuzuje rozlišovací způsobilost starší ochranné známky jako celku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2023, č. j. 10 As 101/2021-56).

pokračování

[12] Pro posouzení stupně podobnosti mezi označeními je nezbytné určit stupeň vizuální, fonetické nebo významové podobnosti mezi nimi a, je-li to vhodné, určit důležitost, která má být těmto různým prvkům přisouzena, při zohlednění kategorie relevantních výrobků a okolností, za nichž jsou uváděny na trh (rozhodnutí SDEU ze dne 27. 4. 2006 ve věci C-235/05, *L'Oréal*). Za situace, kdy je označení zčásti nebo zcela obsaženo v jiném označení, je před samotným konstatováním podobnosti, resp. odlišnosti ochranných známek nutno zjistit, zda je tato společná složka označení dominantní vůči ostatním složkám, či nikoliv. Spotřebitel totiž při konfrontaci s určitou ochrannou známkou nemá v daném okamžiku před sebou pro porovnání obě známky, a proto si nevzpomene na všechny její detaily, ale na její výraznější a dominantní prvky [viz rozsudky SDEU ze dne 11. 11. 1997 ve věci C-251/95, *SABEL*; ze dne 6. 10. 2005 ve věci C-120/04, *Medion*, rozsudek Tribunálu ze dne 23. 10. 2002 ve věci T-6/01, *Matratzen Concord v. OHIM*]. Je přitom nutné přihlédnout ke všem prvkům označení, avšak nebezpečí záměny je nutno posoudit i z celkového pohledu. Vizuální, fonetická nebo významová podobnost kolidujících označení musí být tedy založena na celkovém dojmu, kterým tato označení působí, s přihlédnutím zejména k jejich rozlišovacím a dominantním prvkům (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2023, č. j. 10 As 318/2020-75).

[13] Podobnost ochranných známek, resp. nebezpečí jejich záměny se přitom posuzuje z pohledu tzv. průměrného spotřebitele, který má průměrnou paměť, průměrnou pozornost a průměrný smysl pro detail, kdy v jeho paměti utkví pouze všeobecné znaky označení a jeho celkový dojem (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2009, č. j. 3 As 13/2009-76, či ze dne 27. 2. 2013, č. j. 7 As 125/2012-41). Jde o spotřebitele řádně informovaného, přiměřeně vnímavého a opatrného (srov. rozsudek SDEU ze dne 16. 7. 1998 ve věci C-210/96, *Gut Springenheide*). Průměrný spotřebitel obvykle vnímá ochrannou známku jako celek a nezkoumá jednotlivé detaily daného označení (srov. rozhodnutí SDEU ze dne 11. 11. 1999 ve věci C-251/95, *SABEL*, ze dne 22. 6. 1999 ve věci C-342/97, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, či ze dne 28. 4. 2004 ve věci C-3/03, *Matratzen Concord v. OHIM*).

[14] Optikou uvedených východisek nahlíželi na danou věc správní orgán a návazně i městský soud. Nejvyšší správní soud neshledal na podkladě kasační stížnosti (jejímž obsahem, rozsahem a kvalitou je vázán - srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21 atp.) nezákonnost posouzení provedeného městským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nosné závěry městského soudu mají plnou oporu v právní úpravě a relevantní judikatuře. Nejvyšší správní soud je proto přejímá. Nad jejich rámec ke stížním námitkám dodává následující.

[15] Jak vyplývá z výše citované právní úpravy, dle § 7 odst. 1 písm. b) může vlastník starší ochranné známky zabránit zápisu přihlašované ochranné známky do rejstříku ochranných známek při kumulativním splnění těchto podmínek: a) starší ochranná známka je shodná nebo podobná s přihlašovanou ochrannou známkou, b) je zapsána pro shodné nebo podobné výrobky s přihlašovanou ochrannou známkou a zároveň c) existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, přičemž za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006-97).

[16] Mezi stranami není sporné, že výrobky, pro které má být napadená ochranná známka vydána, spadají stejně jako výrobky chráněné staršími ochrannými známkami do kategorie farmaceutických výrobků, konkrétně léčiv. Sporná je otázka, zda byl naplněn důvod relativní zápisné nezpůsobilosti ochranné známky dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách, tedy zda byla správně posouzena otázka pravděpodobnosti záměny napadené ochranné známky a namítaných ochranných známek dříve zapsaných stěžovatelkou.

[17] Nejvyšší správní soud předně přistoupil k posouzení napadené ochranné známky z hlediska vizuálního. Stěžovatelka v této souvislosti především namítala, že průměrný spotřebitel se bude soustředit a silněji vnímat část „IB“, resp. „IBA“, která je u všech porovnávaných označení shodně umístěna na první pozici.

[18] Z obsahu správních rozhodnutí a rozsudku městského soudu vyplývá, že označení představující napadenou ochrannou známku je tvořeno (výlučně) slovním prvkem v podobě „IBAZEN“, které se skládá ze 6 písmen velké tiskací abecedy, zatímco namítané ochranné známky stěžovatelky ve znění „IBAFLEX“, „IBALGIN“, „IBALNET“ a „IBALDEX“ jsou tvořeny jedním slovním prvkem sestávajícím ze 7 písmen velké tiskací abecedy. Odlišný je tedy již počet písmen v označení. Je pravdou, že všechna porovnávaná označení počínají třemi shodnými znaky „IBA“. To však ještě nezakládá podobnost namítaných ochranných známek a napadené ochranné známky, neboť při posuzování podobnosti, resp. odlišnosti známek je důležité zjistit, zda jejich případné společné složky jsou vůči ostatním složkám označení dominantní (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2023, č. j. 10 As 318/2020-75). Průměrný spotřebitel totiž obvykle vnímá ochrannou známku jako celek, nemá před sebou obě známky, nevzpomene si tak na všechny její detaily, avšak pamatuje si právě její dominantní a výraznější prvky (viz rozhodnutí SDEU ze dne 11. 11. 1997 ve věci C-251/95, SABEL, a ze dne 6. 10. 2005 ve věci C-120/04, Medion, a rozsudek Tribunálu ze dne 23. 10. 2002 ve věci T-6/01, Matratzen Concord v. OHIM). Jakkoliv přitom lze přisvědčit stěžovateli v tom, že v souladu s judikaturou je průměrným spotřebitelem přikládán větší význam počátečním prvkům označení, nelze tento předpoklad aplikovat bez dalšího vždy [viz např. rozsudek ze dne 8. 9. 2021 ve věci T-584/20, *Cara Therapeutics Inc. v EUIPO (KORSUVA/AROSUVA)*]. Pouhá skutečnost, že určitý prvek je situován na začátku označení, a tedy přitahuje spotřebitelovu pozornost na základě prvotního vjemu, sama o sobě bez dalšího nemůže vyústit v závěr, že taková úvodní část dominuje celkovému dojmu přenesenému na relevantní veřejnost (srov. rozsudek Tribunálu ze dne 15. 3. 2023, ve věci T-175/22, *Novartis v EUIPO – AstraZeneca (BREZTRI)*).

[19] Jak správně uvedl žalovaný i městský soud, z vizuálního hlediska daný prvek („IBA“) nikterak nedominuje, nestojí samostatně, resp. není nijak vyčleněn ani zdůrazněn, a jde tedy o rovnocennou součást daných slov. Z vizuálního hlediska tak uvedená (shodná) část sporných označení nezanechá v průměrném spotřebiteli zvýšenou paměťovou stopu. Ve všech případech se jedná o prostá slovní označení, v rámci kterých na úvodní identickou část „IBA“ navazují další prvky, a sice „ZEN“ v případě napadené ochranné známky a „FLEX“, „LGIN“, „LNET“ a „LDEX“ v případě namítaných ochranných známek. Pokud je přitom počáteční prvek označení toliko prvek popisný, vzrůstá role koncového prvku označení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 As 32/2013-46). Koncové prvky označení v nyní projednávaném případě nevykazují vizuální podobnost a výrazně se od sebe odlišují. I přes případnou shodnost některých souhlásek „E“ či „N“ jsou

pokračování

uvedené shluky písmen dostatečně odlišné, neboť jsou na odlišných pozicích a doplněné o jiná písmena, díky čemuž ve výsledku vznikne jiný celek. Předmětná shodná písmena „E“ a „N“ navíc figurují v namítaných označeních na jiných pozicích, než je tomu v případě napadené ochranné známky. Nadto, jak správně podotknul žalovaný, jsou obklopena vždy jedinečným shlukem dalších graficky nepodobných písmen (FL-X, LGI-, L-T, LD-X), která ani vzdáleně v celkovém obrazu nepřipomínají podobný prvek „ZEN“. Písmena „X“ a „G“ navíc nejsou v českém jazyce běžně používána, tudíž sama od sebe přispívají ke kontrastu mezi napadeným označením a namítanými ochrannými známkami. Rozdílný vizuální vjem u průměrného spotřebitele pak umocňuje i různý počet písmen (šest vs. sedm) – viz výše. Podobnost mezi napadenou a namítanými ochrannými známkami vyplývající ze slabiky „IBA“ je zásadně oslabena i rozdíly ve zbývajících částech označení.

[20] Stěžovatelce proto nelze přisvědčit, že se známky liší pouze počtem písmen, přičemž tento rozdíl je nesignifikantní, tudíž si ho průměrný spotřebitel buď vůbec nevšimne, nebo mu nebude přikládat žádný význam. Ačkoliv kasační soud nepochybně, že průměrný spotřebitel zpravidla není schopen si zapamatovat přesné znění ochranné známky a obvykle ji vnímá jako celek bez toho, aniž by analyzoval jednotlivé detaily, v případě prvku „IBA“ se nejedná o dominantní, resp. zvýrazněnou či oddělenou část, která by v relevantní části veřejnosti zanechávala zvýšenou paměťovou stopu. Byť jsou počáteční prvky vizuálně podobné, průměrný spotřebitel bude za dominantní považovat prvky koncové, jež jsou odlišitelné, proto i při celkovém vizuálním vnímání srovnávaných označení nejde o označení zaměnitelná (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 As 32/2013-46).

[21] Při hodnocení podobnosti přihlašovaného označení a starší ochranné známky je vedle posouzení dominantnosti prvku nutno posoudit i to, zda je prvek sporného označení, tj. v tomto případě „IBA“ či „IB“, způsobilý přispět k identifikaci výrobků, pro které byla ochranná známka zapsána, jako pocházejících od určitého podniku, a tedy odlišit tyto výrobky od výrobků jiných podniků. Kromě dominantnosti prvku „IBA“ je tedy nutno posoudit rovněž jeho distinktivnost. Pravděpodobnost záměny mezi dvěma ochrannými známkami totiž existuje také tehdy, pokud se veřejnost může domnívat, že výrobky pocházejí ze stejného podniku, případně z podniků ekonomicky propojených (rozsudky Soudního dvora ze dne 29. 9. 1998, Canon, C-39/97, bod 29, nebo ze dne 22. 6. 1999, Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, bod 17; z judikatury NSS například rozsudky ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012-46, č. 2859/2013 Sb. NSS, bod 24, nebo ze dne 6. 11. 2014, č. j. 8 As 37/2011-16, bod 27).

[22] Z judikatury vyplývá, že shoda pouze v nedistinktivním prvku sama o sobě k zaměnitelnosti vést nemůže (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2016, č. j. 2 As 96/2015-59 a na něj navazující rozhodnutí). Průměrný spotřebitel totiž za rozlišovací a převládající prvek celkového dojmu vyvolaného touto ochrannou známkou nebude považovat její popisný prvek, ale její prvek fantazijní (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012-46). Při posuzování podobnosti slovních označení pro účely § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách je dále nutno vzít v úvahu mj. i skutečnost, že průměrný spotřebitel si obvykle při vnímání rozloží toto označení na slovní prvky, které mu naznačují konkrétní význam slova nebo které se podobají slovům, jež zná (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012-46). Dále je nutno vzít v úvahu

i relevantní spotřebitelskou veřejnost, které jsou výrobky určeny. Jelikož se v nynější věci jedná o farmaceutické výrobky, sestává relevantní veřejnost z odborné veřejnosti v oboru lékařství či farmacie a dále z veřejnosti laické (spotřebitelé, uživatelé léků atp.). Je přitom nesporné, že odborníci v oboru lékařství vykazují při předepisování léčivých přípravků vysoký stupeň pozornosti, avšak i na straně laické veřejnosti se má za to, že je přiměřeně dobře informována a při výběru a koupi těchto výrobků bude více pozorná a obezřetná, jelikož se jedná o výrobky s léčivými či prospěšnými účinky na její zdraví. Na léčivé přípravky je proto nahlíženo takovým způsobem, že ze strany běžně a přiměřeně informované a pozorné spotřebitelské veřejnosti požívají zvýšeného stupně pozornosti ([viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 As 32/2013-46, rozsudek Tribunálu ze dne 15. 12. 2010 ve věci T-331/09, *TOLPOSAN/TONOPAN*, či rozsudek Tribunálu ze dne 15. 12. 2009 ve věci T-412/08, *Trubion Pharmaceuticals v OHIM – Merck (TRUBION)*].

[23] V souladu s uvedeným na věc nahlížel i městský soud. Zabýval se vnímáním ze strany laické i odborné veřejnosti. Správně uvedl, že v rámci úvodní části sporných označení „IBA“ je identifikovatelný prvek „IB“, který v kontextu léčivých přípravků vyvolává zjevnou asociaci s léčivou látkou ibuprofen. V tomto ohledu vyšel z náležitě odůvodněných závěrů správních orgánů (které stěžovatelka nezpochybnila žádnou relevantní oponenturou), že průměrný český spotřebitel je s termínem ibuprofen dobře obeznámen, neboť se jedná o rozšířené léčivo používané na tlumení bolestí, zánětů a horeček. Tím spíše je této identifikace schopen zdravotnický profesionál. Dodal, že spotřebitelé jsou na českém trhu rovněž zvyklí, že se v rámci názvosloví léků užívají prvky naznačující přítomnost obsažených účinných látek, případně, že jsou názvy léčiv koncipovány tak, aby obsah účinné látky minimálně evokovaly. Např. léčivo paracetamol je obsaženo v komerčně prodávaných lécích Paralen, Paramax, Panadol, Paramegal apod. Obdobně se v názvosloví léků běžně užívají též odvozeniny onemocnění či symptomů, na jejichž léčbu jsou přípravky zacíleny. Takto například k léčbě rýmy a nosních dutin lze zakoupit přípravky Sinupret, Sinupo, Sinulan či Sinex (odvozeno od latinského termínu sinus). Obdobně je třeba nahlížet i na látku ibuprofen. Právě z důvodu odkazu na účinnou látku je pro danou třídu výrobků prvek „IB“ třeba považovat za zjevně popisný, a proto zcela nedistinktivní. K obdobným závěrům dospěl též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 As 32/2013-46, v němž se zabýval podobností označení HEMAGEL vs. Haemaccel. V tomto případě shledal, že prvek „hema“, resp. „haema“, asociuje u průměrného spotřebitele krev, a jedná se tedy o prvek popisný, což působí, že počáteční části srovnávaných označení jsou nedistinktivní. Dále pak Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[b]ýt jsou počáteční prvky vizuálně podobné, průměrný spotřebitel bude za dominantní považovat prvky koncové, jež jsou odlišitelné [...]“*. Obdobně srov. rozsudek Tribunálu ze dne 5. 10. 2020 ve věci T-4703/16 - *Eugène Perma France v EUIPO – NATURANOVE/NATURALIUM*. Předponu „IBA“ tak průměrný spotřebitel bude vnímat spíše jako odkaz na typ produktu a léčivé látky, než jako originální výraz zcela příznačný pro výrobky stěžovatelky (k tomu viz i dále). Zcela případný je i poukaz městského soudu na další judikaturu. Obecná východiska městským soudem aplikované judikatury lze zcela jistě použít i na danou věc. Městský soud ji přitom neaplikoval šablonovitě. Zohlednil odlišnosti nyní posuzované věci.

[24] Z hlediska celkového kontextu nelze přehlédnout, že stěžovatelka uvedenou asociaci s léčivou látkou ibuprofen ve svých dřívějších tvrzeních ve věci nijak nezpochybnila, ba právě naopak se ve správním řízení sama dovolávala shodného počátku označení „IBA“,

pokračování

jehož část „IB“ může být vnímána či odkazovat na látku ibuprofen. V řízení před kasačním soudem však stěžovatelka v rozporu se svými předchozími tvrzeními uvádí, že prvek „IBA“ má běžnou rozlišovací způsobilost, kdy jej spotřebitelé nebudou vnímat jako odkaz na účinnou látku ibuprofen, resp. že městský soud nepředložil v této souvislosti dostatečné důkazy. Tímto tvrzením tak stěžovatelka zpochybňuje svoji předchozí argumentaci, dle které je prvek „IBA“ dominantní v namítaných označeních a ke které se žalovaný, resp. předseda žalovaného podrobně vyjádřil. Stěžovatelka si nadto protiřečí i v samotné kasační stížnosti, ve které v souvislosti s posouzením napadeného a namítaných označení z hlediska sémantického uvádí, že porovnávání označení působí sémanticky podobným dojmem, a to zejména proto, že jsou tvořena shodným prvkem „IBA“, který *„může odkazovat na účinnou látku ibuprofen“*, přičemž tento prvek je příznačný pro stěžovatelku.

[25] Nic nezákonného neshledává soud ani na posouzení podobnosti, resp. zaměnitelnosti napadené a namítaných ochranných známek z hlediska fonetického. I tímto hlediskem se správní orgány a návazně i městský soud důkladně zabývaly. Městský soud správně dovedl, že část argumentace se opět odvíjí od důrazu na shodu počátečních částí porovnávaných označení. I v případě fonetického hlediska stěžovatelka zdůrazňovala, že spotřebitelé se na úvodní část označení ve znění „I-BA“ budou soustředit silněji a tuto si lépe zapamatují.

[26] I podle názoru kasačního soudu výše popsané hodnocení stran vlivu shody v prvku „IBA“, který nelze považovat za prvek distinktivní ani dominantní, je plně aplikovatelné i v rámci hodnocení podobnosti z fonetického hlediska. Průměrný spotřebitel nad rámec prvku „I-BA“ zaznamená též přítomnost dalších vyslovovaných částí „ZEN“, „FLEX“, „L-GIN“, „L-NET“ a „L-DEX“, které zásadně přispívají k výraznému fonetickému odlišení srovnávaných označení. K odlišnému dojmu přispívají zejména foneticky výrazné souhlásky „Z“, „X“ a „G“. Ostatně, v žádném z porovnávaných označení na koncových pozicích nejsou přítomny párové souhlásky, které by mohly splývat a být zaměněny. Při vyslovení slov „IBAZEN“ a „IBAFLEX“ dojde k dostatečnému odlišení sluchového vjemu díky kontrastu mezi zvukovou stopou souhlásky „Z“ a dvojhlásky „FL“, a dále pak mezi koncovou částí „EN“ versus „EX“. Fonetickou podobnost srovnávaných označení naopak žádným způsobem nenavozuje společná hláska „E“, která je oproti hláskám „Z“, „F“ či „X“ zcela nevýrazným elementem. Uvedené posouzení odpovídá i východiskům judikatury. Ta akcentuje, že pokud se srovnávaná označení shodují v nedistinktivním prvku, který má v dané oblasti nízkou rozlišovací způsobilost, je třeba se při hodnocení jejich celkové podobnosti zaměřit zejména na vliv ostatních, neshodujících se prvků: právě ony totiž budou ovlivňovat celkový dojem z obou označení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2023, č. j. 10 As 101/2021-56). U druhé až čtvrté namítané ochranné známky je navíc přítomna souhláska „L“, která druhou slabiku pozmění. Obdobně jako v případě první ochranné známky „IBAFLEX“ proto dojde k silně odlišné reprodukci koncových částí a tím pádem k jejich dostatečnému odlišení z hlediska celkového zvukového vjemu i při vyslovení označení „IBAZEN“ a „IBALGIN“. K tomu přispívá i skutečnost, že namítané označení zazní jako „I-BA-ZEN“, zatímco namítaná ochranná známka jako „I-BAL-GIN“. V případě vyslovení ochranné známky „I-BAL-GIN“ tak s ohledem na běžnou tvorbu slabik bude ke slabice „BA“ připojena hláska „L“, díky čemuž se změní i prostřední část slova. Nelze nezmínit ani rozdíl při vyslovování prvků „ZEN“ a „NET“. Při srovnání slov „IBAZEN“ a „IBALNET“ je nutno přihlédnout i k tomu, že vydělení prvku „LNET“, a tedy vyslovení jako „I-BA-LNET“ by bylo jazykově nepřirozené. Namítané označení tak bude spíše reprodukováno jako „I-BAL-NET“. Uvedené přiměřeně platí i pro srovnání slov „IBAZEN“

a „IBALDEX“. Jednotlivé slabiky těchto slov jsou jinak vyslovovány („I-BA-ZEN“ vs „I-BAL-DEX“). Neexistuje též riziko, že by docházelo k záměně prvků „ZE“ a „DE“, a už vůbec ne „ZEN“ či „DEX“, neboť znělá hláska „X“ je dostatečně výrazná (v českém jazyce se nadto často nevyskytuje). Shoda v hlásce „E“ pak nesehrává z hlediska zvýšení rizika záměny roli.

[27] I podle názoru kasačního soudu tedy počáteční část „IBA“ nemůže sama o sobě přivodit sluchovou zaměnitelnost všech porovnávaných označení, neboť jejich koncové části od sebe slova dostatečně odliší tak, že celkově navodí diametrálně odlišný dojem. Rozdíly, které tato označení při výslovnosti vykazují, postačují k vyloučení jejich celkové fonetické podobnosti, neboť zanechávají dostatečně různou zvukovou stopu, a nevykazují tak z fonetického hlediska dostatečnou míru podobnosti. Uvedené minimalizuje i rozdíly při poslechu v reklamě či v rádiu. Uvedené rozdíly jsou totiž natolik výrazné, že riziko záměny napadené a namítaných ochranných známek nehrozí ani v případě nedokonalé reprodukce. V podrobnostech odkazuje soud na napadený rozsudek městského soudu (zejména body 82–88).

[28] Se stěžovatelkou nelze souhlasit ani stran námitek brojících proti posouzení hlediska sémantického.

[29] Podle názoru kasačního soudu správní orgány náležitě odůvodnily, že napadené slovní označení „IBAZEN“ nemá (stejně jako namítané ochranné známky) žádný konkrétní význam. U průměrného spotřebitele mohou vyvolat dojem, že se jedná o složeniny či zkratky nezřejmého původu, tedy uměle vytvořená slova, resp. slova fantazijního původu, která obsahují významově uchopitelné části, jimž může být prisuzován určitý informační základ. Lze souhlasit i s tím, že průměrný spotřebitel nebude detailně zkoumat, co by určité části či shluky znaků mohly znamenat, a převáží tak souhrnná fantazijnost těchto slovních útvarů a jejich bezobsahové vnímání. Jak správně dodal žalovaný, předmětné označení může (spíše než podobnost s namítanými označeními) vyvolávat podobnost s „internetovým prodejem bazénů“ (a nikoliv s léčivým přípravkem), neboť je možné ho rozdělit na písmeno „I“, které je v případě umístění na první pozici obvykle spojováno s internetem, a zbývající část „BAZEN“. Jak již soud naznačil výše, vyloučeno není (s ohledem na počáteční písmena „IB“) ani vyvolání asociace s léčivem „ibuprofen“, to však primárně z hlediska složení léku (lék obsahující léčivou látku ibuprofen). To ostatně v kontextu posouzení ze sémantického hlediska sama stěžovatelka připouští (ačkoliv v případě vizuálního hlediska možnou asociaci s látkou ibuprofen popírá).

[30] Správní orgány se dostatečně zabývaly i hlediskem celkové podobnosti, a to mj. i s ohledem na stěžovatelkou opakovaně zdůrazněný shodný prvek „IBA“, písmena „E“ či „N“, shodný počet slabik atp. Jelikož neshledaly podobnost z hlediska vizuálního, fonetického a nerozhodnost z hlediska sémantického, neshledaly podobnost napadené a namítaných ochranných známek ani z hlediska celkového dojmu, s čímž podobně jako městský soud souhlasí i Nejvyšší správní soud. Co se pak týče míry nutného odůvodnění, lze vyjít z toho, že za situace, kdy stěžovatelka závěry žalovaného o celkovém hodnocení pravděpodobnosti záměny nezpochybnila samostatnými argumenty, postupoval městský soud správně, když ve shodě s žalovaným vyšel především ze svých závěrů stran vizuální, fonetické a sémantické nepodobnosti kolidujících označení. Soud dodává, že samotná přítomnost shodného prvku „IBA“, resp. ani shoda písmen „E“ a „N“ u předmětných

pokračování

označení není vzhledem k vnímání srovnávaných označení způsobila k tomu, aby zapříčinila dostatečný stupeň podobnosti předmětných označení z hlediska celkového dojmu (viz výše). Shora byly popsány i další odlišnosti, které vylučují závěr o celkové podobnosti předmětné ochranné známky a namítaných označení. V podrobnostech odkazuje soud na rozhodnutí správních orgánů, které dostatečně vypořádaly i související aspekty stěžovatelčiny argumentace.

[31] V dalším okruhu námitek stěžovatelka namítala pravděpodobnost asociace napadené a dříve zapsaných namítaných ochranných známek. Vytvoření takové asociace u spotřebitelů dle stěžovatelky hrozí zejména s ohledem na přítomnost shodného prvku „IBA“ a zřejmou shodnost chráněných výrobků.

[32] Jak již bylo nastíněno výše, podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být existence nebezpečí záměny u veřejnosti posuzována celkově, přičemž musí být zohledněny všechny relevantní faktory projednávaného případu (srov. rozsudek *SABEL*, bod 22; *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, bod 18, a rozsudek Soudního dvora ze dne 2. 9. 2010, *Calvin Klein Trademark Trust v. OHIM*, 0254/09 P, bod 44). Pravděpodobnost záměny přitom může spočívat rovněž v pravděpodobnosti asociace přihlašovaného označení s prioritně starší ochrannou známkou. Jedná se o situaci, kdy si veřejnost vybaví souvislost mezi označeními, ale tyto si přímo neplete. V této souvislosti je nutno podotknout, že koncept pravděpodobnosti asociace nelze považovat za alternativu k pravděpodobnosti záměny, neboť slouží k vymezení jejího rozsahu. Posuzování pravděpodobnosti asociace je tak vyloučeno v případech, kdy neexistuje pravděpodobnost záměny ze strany veřejnosti (srov. rozhodnutí SDEU ze dne 11. 11. 1997 ve věci C-251/9, *SABEL BV v Puma AG, Rudolf Dassler Sport*, či doktrinální výklad in: HORÁČEK, Roman, BISKUPOVÁ, Eva, DE KORVER, Zuzana. *Práva na označení a jejich vymáhání*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 64.). Judikaturou byl rovněž dovozen tzv. kompenzační princip [blíže viz rozsudek SDEU ve věci *Canon*, bod 17; *VENADO*, bod 74] spočívající v tom, že menší podobnost mezi výrobky a službami lze kompenzovat větší podobností mezi ochrannými známkami a naopak (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007-141; ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006-97).

[33] Nejvyšší správní soud je názoru, že postup správních orgánů i městského soudu výše uvedenému konvenuje. Žalovaný, resp. městský soud při posouzení pravděpodobnosti asociace vzali dostatečně v úvahu znění dříve zapsaných namítaných známek, přičemž ty konfrontovali se zněním předmětného označení. Jejich konkrétní závěry stěžovatelka zpochybňuje povětšinou obecnou argumentací. Stěžovatelka v řízení netvrdila žádné skutečnosti o míře přítomnosti některého z namítaných označení na trhu a ani k tomu nepředkládala žádné důkazy. Nepředložila tedy jasná a konkrétní tvrzení, ze kterých by bylo možno pravděpodobnost asociace mezi napadeným a namítanými označeními stran uvedeného tržního hlediska shledat. Řízení před správními soudy je přitom ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita žaloby předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Přípustnost uvedeného omezení opakovaně akcentovala i judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Po účastnících řízení lze spravedlivě žádat, aby uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem první instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponесou případné nepříznivé následky (srov. nedávný nálezn Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 899/23). Správní soudnictví je totiž založeno

na zásadě, že soud z vlastní iniciativy nepřezkoumává správní rozhodnutí nad rámec vymezený žalobcem a nenahrazuje žalobcovu iniciativu (obdobně srov. i nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2732/15, N 6/80 SbNU 65, bod 17). Soud tedy není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21). Z procesní opatrnosti odkazuje soud na rozhodnutí správních orgánů, která se souhrnně zabývala možnou záměnou se staršími ochrannými známkami. Lze dodat, že žalovaný zkoumal i to, zda je výlučným vlastníkem výrobků počínající na písmena „IBA“ toliko stěžovatelka. Zjistil, že tomu tak není, přičemž ani v kasační stížnosti stěžovatelka tento závěr relevantně nezpochybnila. Za této situace lze přisvědčit žalovanému, že není bez dalšího zřejmé, proč by si relevantní spotřebitelé měli přihlašované označení s prvkem „IBA“ asociovat výlučně se stěžovatelkou.

[34] Městský soud správně dovodil i nemožnost aplikace tzv. kompenzačního principu. Tento princip stojí na nutnosti posuzovat zaměnitelnost samotných označení a podobnost výrobků a služeb nikoliv izolovaně, ale ve vzájemné souvislosti, přičemž v případě, kdy je stupeň podobnosti samotných označení vysoký, postačuje pro konstatování nebezpečí i případný nižší stupeň podobnosti výrobků a služeb a naopak (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012-46). Jak však správně uvedl žalovaný i městský soud, srovnávaná označení si z jednotlivých dílčích hledisek ani z hlediska celkového dojmu podobná nejsou (srov. podrobné a komplexní porovnání v rozhodnutích správních orgánů), což vylučuje aplikaci kompenzačního principu [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007-141 či rozsudek ze dne 27. 6. 2019 ve věci T-268/18, *Sandrone v EUIPO – J. García Carrión (Luciano Sandrone)*]. Městský soud tedy správně dospěl k závěru, že správní orgány nepochybyly, pokud uvedený princip na danou věc neaplikovaly. V podrobnostech odkazuje soud na přílehlavé odůvodnění v bodě 97 a násl. rozsudku městského soudu.

[35] I další závěry městského soudu a správních orgánů mají plnou oporu v právní úpravě a judikatuře. Nejvyšší správní soud na ně proto v podrobnostech odkazuje. Z tohoto důvodu nemohl shledat případnou ani polemiku stěžovatelky s jejich argumentací. Soud dodává, že neshledal ani existenci vad, ke kterým je povinen přihlížet *ex offio* (viz např. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[36] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[37] Kasační soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

pokračování

[38] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, jež byla osobě zúčastněné na řízení soudem uložena, a z důvodů hodných zvláštního zřetele může soud na návrh přiznat právo i na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení soud osobě zúčastněné na řízení neuložil splnit žádnou povinnost, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2024

Tomáš Foltas
předseda senátu